ל) מקואות פ"י משנה ה,ל"ל ר' יהודה אומר כךאימא במשנה], ג) [פסחים מינו במפני), או [בפני פה.], ד) [לקמן קכג:], ה) [ל"ל האבר], ו) [לעיל סת.ן, ז) הוא שם חכם או נפקא: בשלמה לעולה. דאמר טעמא פי׳ בחנם בלתי שום הזכרת משום פרישה הוא: היינו דקתני. מתני׳ סכם. רש"ל בשם הליכות עולם [בהליכות עולם כפי״ חתכו דאי לא חתכו אין טמא משום השני, בחנס], ה) [לקמן עו:], ע) [דף עד.], י) [ל"ל המוחק], כ) ל"ל מוחק, דמגע סתרים הוא: איידי דתנא רישה התכו. והחר כך שחט הת המו נ"ח דהכח ועיין ר"מ הבשר טהור דדוקא חתכו קודם שחיטה דמשעה שנשחטה ונראית מ) [ועיין ברא"ש שתירץ דאבית הסתרים של כלים לא לטומאת אוכלין לא נגע הא לא חתכו חיישינן בחלילה כלל והביא טמה: מנה סיפה הסכו. ובלה חתכו

מוסף רש"י

ראיה מתוספתאן,

כמאן דמפרתי דמי. מפורדים (ביצה ב.) ולח ויבור וני. הסתרים מיקרי בים. מטמאה חיבור ולא מגע (פסחים פה.). במוקדשין. כלומר אס של מוקדשין היא (לקמן קכג:)**. חותך מן העובר** שבמעיה. והנים החתיכה שבמעיה. והנית החתיכה נתוכה, מותר באכילה. נשחיטתה, כדיליף נגמרא מכל ננהמה תאכלו (דעיד חם.. מן הטחול ומן הכליות. של נהמה עלמה, אסור באכילה. ולע"פ שהניחו בבהמה לא הוח בשחיטתה, להכי נקט טחול וכליות משום דלא מידי דמיטרפא הוא (שם). כדי. עס מכס (גיטין פה:).

כחסוך דמי. והרי נוגעין זה בזה: עד מקום מדה. שהוא עתיד לקיים ומה שעתיד לקוץ אין לריך טבילה דכקלון דמי: הבורי אוכלין. שהן רכין אינו חשיב חבור וכמאן דמיפרתי דמו. ודאמרינן בעלמא (פסחים דף פה.) לרבינה חבורי הוכלין כמהן דמיפרתי דמו מהכה

נמי טמא העובר: מי מטמיא. דקתני

בה תורת מגע: מטמחה במוקדשין.

מדרבנן: אמרו לו הרבה מללם כו'.

לקמיה מפרש מאי קא מהדרי ליה:

ואם האבר המדולדל כה. בשום בהמה

שנחתך ממנה אבר ומעורה ותלוי במקלת

לאמרי׳ בהעור והרוטב (לקמן דף קכו:)

האבר המדולדל בבהמה ונשחטה

מטמאה טומאת אוכלין ולא טומאת

נבלות מדקתני הוכשרו בדמיה ואי

נבלה מאי הכשר איכא למימר ואע"פ

שאסורין באכילה כדקתני לקמן [ע"ב]

המדולדלים: דבר שגופה. כלומר דין

הוא שתטהרנו אשהיא גופה: כמחלוקם.

באבר דעוברין: כך מחלוקת באבר.

המדולדל בבהמה דלרבי מאיר אין

שחיטתו מטהרתו ולרבנן שחיטתו

מטהרתו: עושה ניפול. בשעת שחיטה

הרי הוא כנופל ממנה ואין שחיטתו

מועלת לום. ומשום לישנא דקרא

דילפינן לקמןש מיתה עושה ניפול נהט

לה: ניפול. גמר נפילה: אליבא

דרבנו. דבאבר דעובר מטהרי ובאבר

המדולדל בה מטמאין: בחזרה. כדאמר

(לעיל דף סח:) כירקין (לעיל דף סח:)

אבר עלמו מותר באכילה אם החזיר:

בשמעתין להביא האבר

והבשר

כחתוך דמי כמאן כרבי מאיר דתנן אכל ידות הכלים שהן ארוכות ועתיד לקצצן מטביל עד מקום מדה ֹי (דברי ר"מ וחכמים אומרים) עד שימביל את כולו אפילו תימא רבנן פ-חבורי אוכלין כמאן דמפרתי דמי ונגיעי בהדדי בשלמא לעולא היינו דקתני חתכה אלא לרבינא מאי חתכה איידי דתנא רישא חתכה תנא נמי סיפא חתכה: וחכמים אומרים מגע מרפה שחומה: מרפה שחומה מי מממיא איז כראבוה דשמואל סדאמר אבוה דשמואל ימרפה ששחמה מממאה במוקדשין: מה מצינו בטרפה ששחיטתה מטהרתה אף שחימת בהמה תמהר את ∘העובר: תניא אמר להן רבי מאיר וכי מי מיהרו לאבר זה מידי נבלה שחיטת אמו א"כ תתירנו באכילה אמרו לו הרבה מצלת על שאינו גופה יותר מגופה שהרי שנינו יחותך מן העובר שבמעיה מותר באכילה מן המחול ומן הכליות אסור באכילה מאי קאמר אמר רבא ואמרי לה "כדי חסורי מחסרא והכי קתני אמר להן ר' מאיר וכי מי מהרו לאבר זה מידי נבלה שחימת אמו אם כן תתירנו באכילה אמרו לו מרפה תוכיח ששחימתה ממהרתה מידי נבלה ואינה מתירתה באכילה אמר להז לא אם מיהרה שחימת מרפה אותה דבר שהיא גופה תמהר את האבר דבר שאינו גופה אמרו לו הרבה מצלת על שאינו גופה יותר מגופה שהרי שנינו חותך מן העובר שבמעיה מותר באכילה מן המחול ומן הכליות אסור באכילה תניא נמי הכי

אמר להן רבי מאיר וכי מי מיהרו לאבר זה בשלמא מידי נבלה אמרו לו שחימת אמו א"כ תתירנו באכילה אמרו לו מרפה תוכיח ששחיטתה מטהרתה מידי נבלה ואינה מתירתה באכילה אמר להן ∞אם מיהרה שחימת מרפה אותה ואת האבר המדולדל בה דבר שגופה תמהר את העובר שאינו גופה אמרו לו הרבה מצלת על שאינו גופה יותר מגופה שהרי שנינו חותך מן העובר שבמעיה מותר באכילה מן המחול ומן הכליות אסור באכילה אמר רשב"ל כמחלוקת בעוברין כך מחלוקת באיברין ורבי יוחגן אמר מחלוקת באבר דעובר אבל באבר דבהמה דברי הכל שחימה עושה ניפול א"ר יוםי בר' חנינא מ"ט דר' יוחנן אליבא דרבנן האי אית ליה תקנתא בחזרה והא לית ליה תקנתא בחזרה מיתיב'י אמר להם ר' מאיר לא אם מיהרה שחימת מרפה אותה ואת האבר המדולדל בה דבר שגופה תמהר את העובר דבר שאינו גופה

אהני חלוקה למדרס דתו לא חזיא ליה אהני חלוקה למדרס דתו לא חזיא ליה בשלמא ואפילו הוא יותר משלשה על שלשה אפילו הכי טהורה מן המדרס כיון דלא חזיא למלאכה ראשונה להתעטף פשה ביה טומאת מגע דחזיא לג׳ אלבעות אבל התם איירי כשאין עליה מדרם אלא טומאת מגע בלבד וקריעה אהני לבטולי ותו לא פשה עליה מידי ואין נראה שום סברא לחלק דמ"מ כיון דיש בה שלש על שלש שהוא שיעור טומאה לא פקע מיניה טומאת מגע ומה שהביא שם בקונטרס ראיה דאע"ג דאית בו שיעור טומאה מ"מ בטלה ע"י קריעה דומיא דכלי חרס דשבירתו מטהרתו ושבריו מקבלין טומאה כדאמר באלו טרפות (לעיל דף נד:) הן וקרקרומיהן ואין זו שום ראיה דהתם איירי כשייחד השברים אח"כ אבל בלא יחוד לא כמו שמפרש שם ויש מפרשים דטלית שם כלי עליה וכשנקרעה כיון דאול שם כלי מינה טהורה לגמרי אבל הכא איירי בחתיכת בגד ולא טהרה ממגע מדרם אע"פ שטהור מן המדרם ועוד נראה לי דמיירי כשקורע בהרבה מקומות עד שלא ישאר בכל אחד רוחב שלש ולהכי קאמר דטהורה לגמרי דאע"פ שכל הקריעות מחוברות בסופן לאו חיבור הוא כיון דכל קרע וקרע נקרע עד רוב הטלית והוי כאילו נגמר כל קרע וקרע עד סופו וכגון שלא שייר בטלית באותו מיעוט שלא נקרע כדי מעפורת פי' סודר כדאמרינן התם דאי נשאר כדי מעפורת הויא טמא מדרבנן כדאמר בפרק דם חטאת (זבחים דף דד:): במבר עד מקום מדה. ואם תאמר ואידך ליהוי חלילה דהוי מיעוטו המקפיד דמיעוטו המקפיד חואך בכלים כמו באדם כדמשמע במסכת מקואות (פ"ט מ"ז) ויש לומר דאיירי בידות הכלים העשויין כעין חוליות כאותן שלשלאות של ברול העשויין בטבעות והא דקתני נמי סיפא במסכת מקואות (פ"י מ"ה) שלשלת דלי גדול ארבעה טפחים ושל קטן עשרה טפחים ומטביל עד מקום מדה ר' טרפון אומר עד שיטבול כל הטבעת מכלל דת"ק לא בעי כל הטבעת מיירי נמי כגון דאותה טבעת עלמה עשויה כחוליות מטבעות קטנות וליכא חלילהש: הבורי אובדים כמאן דמפרתי דמו. חתימה דלא משני הכי בהעור והרוטב (לקמן דף קכח:) גבי חישב עליו ואח"כ חתכו טמא 🗗 ופריך טומאת בית הסתרים הוא ודוחק להעמידה כר' מאיר וי"ל דלא אמרינן כמאן דמפרתי דמו אלא

היכא דעומד ליקלן כמו הכא דאבר אסור והשאר מותר וכן בסוף כילד לולין (פסחים דף פה.) גבי אבר שילא מקלחו דמה שילא אסור ומה שבפנים מותר אבל גבי אבר מן החי דהכל אסור ואין עומד ליחתך לא אמרינן כמאן דמיפרתי דמו:

מה א מיי' פ"ג מהל' מהואות הל' כה דטומאת בית הסתרים היא ומה בכך הא בשעת פרישתה מקבלת מקואות הלי כה מיד סימן רב [טוש"ע י"ד סימן רב טומאה ולא מיתוקמא בניתז בכל כחו שהרי לריך לקלוף הבשר שבחוץ מעל העלם עד לפרק וי"ל דמיירי כגון שחותך בסכין רחבה סעיף ט]: מני סיי מו ב מיי׳ פ״ו מהלי טומאת אוכלין הלכה שמפסקת הסכין בין מה שבחוץ למה שבפנים ואין נוגע זה בזה בשעת חתיכה וכן ההיא דהעור :7 בז ג מיי׳ פ״ב מהלכות אבות הטומאה הלכה והרוטב (לקמן דף קכח:) בעי לאוקומי

שימה מקובצת ל] כלומר דין הוא שתטהרנו מפני שהיא מועלת לו והויא הבהמה מגע נבלה ומשום וכו' כך ויש לפרש דאעולא [ג דהרא: 7] חימה דלא משוי עי' תוס' מנחות דף כ"ד ט״ר: **כו** ואח״ר חחרו

רבינו גרשום

דתנז כל ידות הכלים שהן תימא רבנן חיבורי אוכלין . כו' כלומר ודמי האבר כמי שנגע לעובר: בשלמא לעולא היינו דקתני חתכה. . בשלמא לעולא דלא (מלקי אוכלין כמן (דלא מיפרתי) [דמפרתי] דמי היינו דקתני שחט את אמן ואח״כ חתכה דמעיקרא לאו כחתוכה דמי: אלא לרבינא דמיפרתי דמו. ודמי כחתוך מאי ואח"ר חחרה והא מעיקרא כחתוך דמי: איידי דתנא רישא חתכה ואח"ר שחט את אמו הבשר דלא מטמא מחיים חוא סיפא ומי חחרה ולעולם אע"ג דלא חתכה כמאן דחתוך דמי: ואת . הארר המדולדל. כלומר במקצת ושחט הבהמה . מטהר את האבר עמה: עובר: כמחלוקת בעוברין. . כמחלוקת ר"מ ורבנן בשחט את אמו ואח״כ חתכה הבשר מגע נכלה דשחיטה עושה ניפול ואין סברי אין שחיטה עושה ניפול וכוללו השחיטה עמה ואין נבלה אלא שחוטה והבשר שנוגע באבר מגע טרפה במוקדשין: כך מחלוקת באיברין אבר של בהמה באיברין אבר של בהמה המדולדל דר״מ סבר המדולדל דר"מ סבר אין כוללו שחיטה עמה והוי נבלה ורבנז סברי ההי נבלה וובנן סבוי כוללו שחיט' ולא הוי נבלה אלא חשוב טרפה מחומה: ארל שחוטה: אבל באבו דבהמה דברי הכל שחיטה עושה ניפול. ואין כוללו שחיטה עמה והוי נכלה: שחיטה עמה ההי נבלה: דהאי אית ליה תקנתא. האבר כשמחזירו למעי אמו קודם שחיטה אבל ארר המדולדל הרדמד זכו קודם שחיטה אבר אבר המדולדל בבהמה לית ליה תקנתא בחזרה:

אפי׳ בסכין רחבה ואם תאמר אמאי לא מקשה הכא לעולא כמו שמקשה לשמואל בכריתות (דף טו:) דאמר אהא לתנן בפ"ק דמס' מכשירין (משנה ה) י המוסק את הכרישין מים שבתוכן אינן בכי יותן והיולא מהן הרי הן בכי יותן אמר שמואל וכרישין עלמן הוכשרו מ"ט בשעת פרישתן מהן הכשירום ופריך עלה ממתני' דהתם דקתני ערב פסח הולך אצל רופא וחותך אבר המדולדל בו עד שיניח כשערה ותוחבו בסירא ונמשך ממנו והלה עושה פסחו והרופה עושה פסחו ואי בשעת פרישתן הוכשרו הכא נמי בשעת פרישתן מן האבר ליטמא לחדם ומשני בנתזין בכל כחו והשתח טפי הוה ליה לחקשויי הכח לעולח מטומאה אטומאה ממה דפריך החם מטומאה אהכשר ויש מ לומר דאעולא דהכא לא מלי למיפרך מהתם דלא דמי דהכא אפילו נתזין בכל כחו מקבלות טומאה בשעת פרישתן עד שלא הובדל לגמרי נוגע קלת באביו אבל התם גבי אבר מן החי כל זמן שלא הובדל לגמרי לא מטמא ואין לחוש אנגיעה קודם שהובדל לגמרי אבל לשמואל פריך שפיר דמיירי במים שנפלו על הכרישין שלא לרצון ולכך ם מוסק ומים הנבדלים ממנה לגמרי הם לרלון וכי הדרי ונגעי בכרישין מכשירין אע"ג דלא ניחא ליה כדתנן (מכשירין פ״א מ״א) כל משקה שאין תחילתו לרצון וסופו לרצון הרי הוא בכי יותן ודמיא לההוא דרופא לגמרי וא"ת דאמרינן בהעור והרוטב (לקמן דף קכג.) טלית שהתחיל לקורעה כיון שנקרע רובה שוב אינו חבור וטהורה משמע טהורה לגמרי וכן משמע בפ׳ דם חטאת (זבחים דף לד:) דמייתי לה אבגד שיצא חוץ לקלעים ונטמא קורעו ומכניסו ומכבסו במקום קדוש ואם

נשאר עליו שום טומאה היאך מכניסו

והא אכתי טמא הוא והשתא אמאי

אינה טמאה מגע מדרס כי הכא

ובקונטרס תירן שם י דהיכא דאיכא

עליו שתי טומאות מדרס ומגע הזב